

РЕШЕНИЕ

№ 5811

гр. София, 14.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 01.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **8757** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на А. О. Т., гражданин на Република Н. срещу Решение № УП-ОК 12/10.08.2021 г. на Интервюиращ орган при Държавната Агенция за бежанците при МС, с което молбата на оспорващия за предоставяне на международна закрила е отхвърлена като явно неоснователна.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен като издаден в противоречие с материалния закон. Инвокирани са доводи, затова че административният орган не е изяснил фактическата обстановка в конкретния случай и не е направил задълбочен анализ на заявените обстоятелства. Изложената от жалбоподателя бежанска история е последователна и непротиворечива. Според оспорващия, административният орган е провел една формална процедура без да изясни фактите и без да даде възможност за представяне на доказателства относно причините, поради които А. О. Т. е напуснал Н.. Посочва се, че нормата на чл. 70, ал. 1 от ЗУБ дава възможност на административния орган да отхвърли молбата за предоставяне на международна закрила като явно неоснователно, но при наличието на предпоставките по чл. 13 от с.з. При липсата на такива предпоставки, визираната разпоредба е напълно неприложима. Твърди се, че като основание за издаване на оспорената заповед е посочена разпоредбата на чл. 13, ал. 1, т. 4 от ЗУБ, според която молбата за предоставяне на закрила се отхвърля като явно неоснователна, ако е явно неправдоподобна, тъй като твърдените от него факти са непоследователни,

противоречиви или напълно невероятни. В самото решение не са изложени никакви мотиви, относно наличието на невероятност и неправдоподобност на молбата. Според оспорващия нормата на чл. 13, ал. 1, т. 4 от ЗУБ е в пряко противоречие с чл. 8, пар. 8, б. „д” от Директива 2013/32/ЕС, която не предвижда прилагане на ускорено производство по на такова основание. В цитираната разпоредба са предвидени изрично основанията, при които може да се приложи ускорена процедура и не е възможно такава процедура да бъде прилагана на други основания, предвидени в националното законодателство на държава-членка. На последна място се сочи, че оспореното решение не отговаря на изискванията за обективно, точно и пълно разглеждане на всички относими факти и обстоятелства, свързани с личното положение на кандидата и държавата му на произход. Изложени са съвсем повърхностно и аргументи за липса на основания за предоставяне на субсидиарна закрила.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващият не се явява. Същият се представлява от адвокат И., който поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата, не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт П. оспорва жалбата, твърдейки, че попада извън предметния обхват по ЗУБ. Представя допълнителни писмени бележки. В същите са цитирани водени от А. О. Т. дела пред АССГ срещу отказа да му бъде продължено разрешението за пребиваване в Република България. След отхвърлянето на жалбите срещу отказите, оспорващият е решил да подаде молба за предоставяне на международна закрила.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, относно следните обстоятелства.

С молба вх. № УП 20619/29.07.2021 г. до Държавната агенция за бежанците, А. О. Т. е поискал да му бъде предоставена международна закрила.

Производството е образувано с регистрирането му с регистрационен лист рег. № УП 20619/29.07.2021 г. и е проведено в Регистрационно-приемателен център – [населено място].

На 09.08.2021 г. с търсещия закрила е проведено интервю, резултатите, от което са обективирани в протокол рег. № УП 20619 от същата дата. Оспорващият твърди, че е напуснал Н., след имотен конфликт с роднини на майка му, при който тя е била убита, а той бил ранен в крака. Това е станало през 2012 г. и от тогава той е пребивавал предимно в Г., но се връщал няколко пъти в Н., главно за да урежда свои документи. През 2019 г. се запознал по интернет със съпругата си, която била британска гражданка от нигерийски произход. С нея се оженили в [населено място], Н. и тя предложила да се установят в България, където животът е по-евтин от този във Великобритания. Предвид на обстоятелството, че съпругата на А. О. Т. била тогава гражданка на държава-членка на ЕС, на него му била издадена редовна българска виза, с която той влязъл легално в България през януари 2020 г. Било му издадено разрешение за временно пребиваване. На същия било отказано издаване на разрешение за постоянно пребиваване, което той оспорил неуспешно. През месец юли 2021 г. бил задържан от полицията, заради това, че пребивава нелегално в страната. В полицейското управление бил посъветван от полицаи да подаде молба за получаване на международна закрила. В страната си на произход, оспорващият не сочи да е имал проблеми заради своите религия, раса, етническа или политическа принадлежност.

Преценявайки събраните в хода на административното производство доказателства, Интервюиращият орган при Държавната Агенция по бежанците при Министерския Съвет е намерил, че не са налице материално-правните предпоставки, предвидени в ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут, поради което е издал оспореното решение, прилагайки ускорена процедура по общия ред на основание чл. 70, ал. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1 от ЗУБ.

Като доказателства по делото е приета справка № МД-320/02.07.2021 г. относно актуалната политическа и икономическа обстановка в Н..

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното Решение на Интервюиращ орган при Държавната Агенция за бежанците при Министерския Съвет е било съобщено на А. О. Т. лично и в присъствието на преводач, видно от положения подпис на 31.08.2021 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 02.09.2021 г. (вх. УП 20619), т.е. в рамките на 7-дневния преклузивен срок по чл. 84, ал. 1 от ЗУБ. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспореното решение, административният орган е преценил, същата е явно неоснователна, съгласно разпоредбата на чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 4 и т. 11 от същия закон.

Визираните норми гласят, че молбата на чужденец за предоставяне на международна закрила се отхвърля като явно неоснователна, когато не са налице условията по чл. 8, ал. 1 и 9, съответно по чл. 9, ал. 1, 6 и 8, и чужденецът: 1. се позовава на основания извън предмета на този закон, 2. молбата е явно неправдоподобна, тъй като твърденията от него факти са непоследователни, противоречиви или напълно невероятни и 3. е влязъл в страната и пребивава по законоустановения ред и в разумен срок от влизането не заяви пред компетентен орган, че иска закрила, освен в случаите, когато закъснението е по независещи от него причини.

Настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е правилно и законосъобразно.

Целта на ускорената процедура е максимално бързо произнасяне (в рамките на 14 работни дни) по молбата за предоставяне на международна закрила в случай, че са налице някои от изброените в чл. 13 от ЗУБ предпоставки и че кандидатът е представил пред интервюиращия орган всички документи и доказателства, с които е разполагал в подкрепа на бежанската си история.

В разглеждания казус А. О. Т. не е представил никакви документи и не е посочил, че ще разполага с такива.

Съдът, в настоящият му състав не може да се съгласи, че ако се завърне в Н., животът му ще бъде поставен в опасност. При проведеното интервю, не са ангажирани сигурни доказателства в тази насока. Жалбоподателят сочи, че не е имал проблеми с официалните власти, а само със свои роднини заради имотни спорове. Същият твърди, че властите се били сезирани за тези спорове, но тъй като Н. е корумпирана страна, те не биха могли да вземат справедливо решение. Няма данни, да е бил арестуван или

заплашван във връзка с изразяването на политическа позиция или заради своята раса, религия или етническа принадлежност или да е бил преследван, заради политически убеждения, народност или принадлежност към определена социална група.

По отношение на оплакването, че в решението не са посочени никакви мотиви относно наличието на предпоставките по чл. 13, ал. 1, т. 4 от ЗУБ, съдът намира следното. В действителност в оспореното решение не са изтъкнати никакви мотиви за това, че молбата на А. О. Т. явно неправдоподобна, тъй като твърдените от него факти са непоследователни, противоречиви или напълно невероятни. От друга страна са обсъдени обстойно обстоятелствата по т. 1 и т. 11 на чл. 13, ал. 1 – чужденецът се позовава на основания извън предмета на този закон и е влязъл в страната и пребивава по законоустановения ред и в разумен срок от влизането не заяви пред компетентен орган, че иска закрила, освен в случаите, когато закъснението е по независещи от него причини. Наличието на последните обстоятелства съдът намира за безспорно. Както беше подчертано по-горе основната причина, поради която А. О. Т. е напуснал Н. е била имотен спор с роднини, при който е била убита майка му, а той е бил ранен. За извършеното престъпление е била уведомена полицията, която дори е арестувала предполагаемите поръчители на деянието. От друга страна не е спорно, че чужденецът е влязъл в страната законно и дори е имал издадено разрешение за пребиваване, което не е продължено и едва, когато е бил задържан и е било установено, че пребивава в страната незаконно, той е решил да подаде молба за предоставяне на международна закрила.

Така изложените факти мотивират съда да приеме, че посочената цифрова квалификация за издаването на оспореното решение – чл. 13, ал. 1, т. 4 от ЗУБ е по-скоро техническа грешка, която по никакъв начин не може да представлява съществено нарушение на административно-производствените правила или нарушение на предписаната от закона форма. В тази връзка е безпредметно обсъждането на възражението за противоречие на визираната норма с разпоредбата с чл. 8, пар. 8, б. „д” от Директива 2013/32/ЕС.

От описаната по-горе справка е видно, че обстановката в Н. е относително спокойна. Има данни за нападения и актове на насилие, извършвани от радикалната ислямистка групировка „Б. харам” предимно в северните щати на страната и от недържавни организации, атакуващи петролни съоръжения, но същите не се доближават до критериите за вътрешен въоръжен конфликт и безогледно насилие, представляващо тежка заплаха срещу живота или личността на гражданите. В разглеждания казус по отношение на оспорвания няма основание да се приеме, че е заплашен от екзекуция, смъртно наказание или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. В връзка с изложеното настоящият съдебен състав не намира за основателни, релевираните в жалбата доводи за липса мотиви относно отказа да се предостави субсидиарна закрила.

Съвкупният анализ на събраните доказателства сочи, че причината за напускането на Н. не сред тези, предполагащи предоставянето на международна закрила по смисъла на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

Във връзка с изложеното, съдът намира, че правилно и в съответствие с посочените норми интервюиращият орган е разгледал молбата на А. О. Т. за предоставяне на бежански и хуманитарен статут при условие на ускорена процедура и законосъобразно я е отхвърлил като явно неоснователна. Настоящият съдебен състав не намира, че правата и интересите на търсещият закрила биха били защитени

по-добре в рамките на производство по общия ред. В случая му е дадена възможност да изложи бежанската си история, приети и обсъдени са събраните доказателства и са взети предвид данните от сигурни общодостъпни източници на информация. Следва да се отбележи, че неявяването му пред съда, го е лишило от възможността да изложи бежанската си история, както и да направи доказателствени искания.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. О. Т., гражданин на Република Н. срещу Решение № УП-ОК 12/10.08.2021 г. на Интервюиращ орган при Държавната Агенция за бежанците при МС, с което молбата на оспорващия за предоставяне на международна закрила е отхвърлена като явно неоснователна.

Решението е окончателно.